

folkning i mindste Maade vil føle sig forulempet deraf eller forurologiget derover. Det er kun en meget snæver Kreds, der høster Fordel af disse Penge, og tillige en Kreds, som slet ikke trænger til dem. Den halve Million, der her er Tale om, burde og kunde anvendes paa en mere samfundsnyttig Maade, end Tilfældet nu er. Og jeg maa sige, at hvis det fremtidig skal være Regelen, at det kongelige Teaters Program skal beklippes efter Undervisningsministerens politiske Smag, vil den Begrundelse, man hidtil har haft for Beløbets Anvendelse: at det skulde være til Støtte for Kunsten, ikke mere være til Stede, og saa vil der efter min Opfattelse overhovedet ikke mere kunne findes en forsvarlig Begrundelse for at anvende $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Komodispil. Jeg vil derfor mene, at det vilde være adskilligt klogere delvis at anvende dette Beløb som Tilskud til det private Skolevæsen. Der er der Brug for disse Penge, og der kan der udrettes noget godt for Pengene. Jeg tillader mig at henstille dette til den højtærede Undervisningsministers velvilligste Overvejelse.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg ogsaa gerne vil have Lov til at henlede den højtærede Undervisningsministers Opmærksomhed paa. Jeg ved godt, at det er en Opgave, der skal noget Mod til at give sig i Lag med, men det har jo ogsaa ved forskellige Lejligheder vist sig, at den højtærede Undervisningsminister ikke mangler Mod. Jeg har lagt Mærke til, at man kan finde Navnet Thit Jensen mellem de Forfattere, som modtager Understøttelse af Staten. Jeg ved ikke, hvilke Egenskaber hos vedkommende Dame eller hvilke Arbejder af vedkommende Dame der kan begrunde, at man stiller 1 200 Kr. af Statens Penge til Raadighed for hende, for jeg kan ikke ret vel tænke mig, at det at være Søster til en habil Forfatter er tilstrækkelig Begrundelse. Fru Thit Jensen er ganske vist kendt af Befolkningen som Følge af hendes Foredragsvirksomhed, men det er sikkert en Foredragsvirksomhed, der er mere berygtet end egentlig berømt. Jeg maa tilstaa, at jeg finder, det vilde være et Tegn paa Sundhed i den danske Rigsdag, hvis man slettede disse 1 200 Kr., og jeg tillader mig at henstille til den højtærede Undervisningsminister at gaa med til at slette Fru Thit Jensens Navn af Finansloven. Det vilde efter min Opfattelse pynte paa Finansloven, hvis dette Navn blev slettet.

Jeg har saa en Sag af mere lokal

Interesse, som jeg vil bede den højtærede Landbrugsminister tage velvilligt og hurtigt fat paa. Vi har for nylig ved Aalborg Kvægtorv faaet Tilhold om at foretage Eftersyn af de Dyr, der indkommer. Som Sygdomsforholdene for Øjeblikket udvikler sig her i Landet, er der vel ikke noget at sige dertil. Vi har ganske vist ikke særlige Sygdomstilfælde i det nordlige Jylland, men det kan jo ikke nægtes, at det er betryggende saavel for Kvægtorvet som for Landboerne, at der sker Indsyning til Markedet; og det er heller ikke det, jeg vil anke over. Det, jeg vil anke over, er Betalingen, der skal ydes for dette Dyrslægetilsyn. Det medfører nemlig en meget betydelig Udgift for Landboerne, og tillige giver det en ganske utilbørlig stor Fortjeneste for de tilsynsførende Dyrslæger, en Fortjeneste, som ikke staar i noget som helst rimeligt Forhold til det Arbejde, der kræves af Dyrslægerne. De Takster, der betales, er formodentlig fastsat eller dog godkendt af Ministeriet, og de stammer maaske slet ikke fra den nuværende højtærede Landbrugsminister, det ved jeg ikke noget om; men det bør heller ikke have nogen Indflydelse.

Forholdet er, at der ydes Dyrslægerne Timebetaling af det offentlige, men desuden i samme Tid Stykkebetaling for Indsyning til Markedet og Syning til Eksport, hvorved Fortjenesten ikke altid nøjes med at kunne tælles i Hundreder af Kroner for hvert Marked, men kan blive over tusind Kroner. Som Eksempel paa, hvad Tilsynet kan koste Landboerne for en enkelt Uge, skal jeg nævne Markedet den 14. Oktober og de 6 følgende Ugedage. Jeg har fra Kvægtorvets Kontor modtaget følgende Oplysninger: For Indsyning til Markedet er betalt 460 Kr. 60 Ø.; for Syning til Eksport 621 Kr. 30 Ø.; for dagligt Tilsyn med Kvægtorvet i 7 Dage 56 Kr., og det offentlige har antagelig betalt 112 Kr., det giver i alt 1 249 Kr. 90 Ø. For at tjene disse 1 249 Kr. har Dyrslægerne maattet anvende følgende Tid: Indsyning til selve Markedet krævede i alt 39 Dyrslægetimer; Syning til Eksport krævede højest 12 Timer, det daglige Tilsyn kræver højest 1 Time daglig i 7 Dage, det bliver i alt 58 Dyrslægetimer, det vil sige, at de har faaet godt 21 Kr. pr. Time. Jeg tror, den højtærede Landbrugsminister og ærede Medlemmer heraf vil kunne forstaa, at Dyrslægerne har faaet fat i den rigtige Ende af Rebet.

Men der er jo et gammelt Ord, der siger, at meget kræver mere; og saaledes er det ogsaa gaaet her. Kvægtorvet fik for kort Tid siden Meddelelse fra Dyrslægen om, at nu skulde Smaagræsene ogsaa synes,